

הדסה אור-לכני שמונה שנים

(המשך מעמוד 19)

שניות אחדות ישב בלי נוע, ואני בחנתיו בעיני, היה שקוע במחשבה, מבסו מרוכז בנקודה אחת. תממה הייתי לדעת מה מת רוצץ עכשיו במוחו של הגבר הזה.

הוא הסב פניו לעברי, ואמר: "ראי, הגר, אל תבואי אלי עוד... גם לי טוב להיות אתך... ואם נמשיך ככה, לעולם לא נוכל להפסיק... הבה נראה ב' כך רק אפיוזרה חולפת, וזהוזה... איננו יכולים להרשות לעצמנו יותר מזה..."

פי נפער מרוב תדהמה. עברו שניות רבות ועדיין לא עניתי לו, וכי מה אענה? במחוי חלפו תמונות מסרסים שראיתי ותמונות דמיוניות שתוארו בספרים שקראתי, שבהן מגיבות נשים בצורות שונות על משפט מעין זה, "אל תבואי אלי עוד..."

הנה אשה כורעת על ברכיה ומתחננת לבל ישלחנה עכשיו מעליה, מפני שאינה יכולה לחיות בלעדיו, אשה שניה סוטרת לגבר על לחיו וצועקת חסם על שהוא נוסס אותה לאחר שניצל אותה וסחט ממנה כל מה שרק ניתן לסחוט... אשה שלישית מתי חילה בוויכוח מייגע ובהסברים הגיוניים, בכונה לשכנעו כי אינו צודק, ואילו הרביעית בורחת מחדרו ולאחר מכן, מדי יום ביומו, היא מיזפקת על זלזלו ואינה נותנת לו מנוח בתביעותיה...

כל הדמויות הללו העלו בי גיחוך, שאט נפש, רחמים, אימה... דחיתי מעלי את כל האפשרויות הללו, העליתי חיוך אירוני על פתי, ובעודי יושבת על ברכי על המיטה, אמרתי בקול בוטה, מלגלג משהו: "כרצונך, אדוני, לא אבוא אליך עוד. מבטיחה!"

כנראה, שפל ארור! "אבל היא באה אלי, והוא בא אליה — אעז שכה הבחתיימנע: גז דרום, שהת-

פטר בינתיים מחברת המים והתקבל כחבר-קיבוץ, גילה את האמת.

"מה עשית לי? מה עשית? את בגדת בי עם האיש הזה? עם האדם המושחת הזה? הרי הוא מושחת עד עמקי נשמתו! את שכבת עם האיש שרמס אותי, עם אדם החסר כל מעצורים, הדואג רק לטובתו האישית, המוכן גם לדרוס בדרכו כמה גופות כדי להשיג את מבוקשו!"

"מה אתה מדבר על שחיתות?" קראתי כשאני קמה על רגלי, חסרת-סבלנות. "במה מתי מושחתת האם הוא גנב, רצח, או מעל? או שמא די לו לאדם לגבש השקפת-העולם הנוגדת את שלך, או לנהוג כפי ראות-עיניו כדבר הפוגע באינטרסים שלך, כדי שתבדיק עליו תו של שחיתות?"

"מתי לא ימעל, השיב גז בייאוש, "הוא פיקח מכדי לעשות זאת. הוא לא יעשה שום דבר המונגד לחוק, אבל כל מעשה-הנבלה שאפשר לעשותו בהדרתי-חדרים — הוא לא יירתע מעשותו. הוא יבגוד באשתו, ינאף עם אשת רעהו — שלא לדבר על בנייה ברעים — בלי שמצפוניו ינקפוהו כהוא-זה..."

השהיתי מבטי עליו, עיוותי את פי, צימצמתי את עיני קטעה, כאילו כדי לחדד את מחשבותי, ואמרתי במתינות מתוחה: "אם זאת היא כוונתך, אז אמור לי, מי מאתנו אינו מושחת? הצבע על גבר אחד שלא חמד את אשת רעהו, אם נאה היתה ומשכה את לבו ובכלל, האם ידוע לך כמה תשוקות ניאוף, זימה ורצח ממלאות את לב האנושות? לולא כן, לא היינו נזקקים לחוקים על-מנת להגן על עצמנו מפני תשוקות אלו... ההגינות, לא אחת היא רק שם נרדף לחוסר העזה, ולא עוד. כל האומללות שלך נובעת מן העובדה שאינך יכול להרי שות לעצמך להיות מוסחת קצת."

השתהיתי רגע והוספתי, כאילו נזכרתי בפרט חשוב: "אם אינני טועה, גם אתה עצמך בגדת באשתך הקודמת עם ידידה שסיפרת לי עליה. האם על כך סמך האפיפיור את ידיו? עוד באותו לילה השליך גז את כל בגדי דיה של הגר לחוף מיוחד, ביקש מחבר להסיעה אל מחוץ לקיבוץ. הוא לא רצה בה יותר כאשתו."

אך בזאת לא גמר. הוא נשבע נקם במתי, פתח במלחמת-קודש נגדו. צעד ראשון — מכתב למתי: "נואף, שפל ארור, גזלן חסר-לב! את אשתי האהובה גזלת ממני. את האשה שידעת סכה אהבתי — פיתית, למרות רצונה, עד אשר נכנעה לך. בלי מעצור ניצלת את חולי-שתי רק כדי לספק את יצרין... האם עלה בדעתך לעזור לה פעם? האם אתה תהיה מסוגל להקריב למענה שמינית, עשירית ממה שאני הקרבת ונעשית למענה גירשתיה מביתך, והיא כה אוקלה עכשיו? וכל זה בגללך. ארור תהיה!"

מתי זרק את המכתב לסלי-הניירות. * * * בן-גוריון מתעורב

מכתב זה אינו סרי דמיונה הספרותי של הדסה מור. הוא לא נשלח רק

עליידי גז דרום למתי יניב בדרכים לזהות. הנוסח המקורי נשלח במציאות עליידי בעלה של הדסה, לאותו מנהיג שעמו תינתה אה' בים. בספרה העתיקה אותו מלה במלה. לא היה זה המכתב היחיד ששיגר הבעל. הוא כתב גם לנעמי, אשתו של מתי יניב, וזו באה לבקר בקיבוץ.

הקולות היו רמים ונגרשים. קולה של נעמי נשמע כמרגיע וכמשקט את זעמו של גז. היא, האשה המרומה, מרגיעה את הבעל המרומה... כי היא כבר בעלת נסיון... אין זו הפעם הראשונה, ואף לא האחרונה, שבעלה בוגד בה. היא התנסתה בכך כבר מגיל צעיר, ששמעיה אומרת, הבושה רדפה אותה זה שנים רבות. וכל פרשת האהבים שלו מעוררת גל של ריביות ושערוריה בציבור.

כשהיתה מוחה בפניו על התנהגותו, היה אומר לה: "זקנה בלה, אינני זקוק לך יותר! לה, לאט ילדיו, הוא קורא זקנה בלה! הוא מלעיג עליה חדשות לבקרים על כי חסרת השכלה היא. וכי כיצד יכולתי ללמוד אם ישאתי לו בגיל צעיר כל-כך?!" שמעיה אומרת.

זה שנים שהוא מקפיד רק להופיע אתה במקומות ציבוריים, בחצונות, במסיבות רשמיים... הוא זקוק לכך, כדי להציג לראיה את אבי המשפחה המסודרת, שכל מעיניו קודש לתפקידו המינהליים והציבוריים. מר פעים בחוץ יחד כזוג, אך כשחוזרים הביתה מסתגר כל אחד בחדרו ונוגע אחריו את הדלת. כאילו היינו שני אנשים זרים, ש' שכרונו כל אחד חדר בבית משותף..."

הבעל שבמציאות אף פנה לריוו בן-גוריון, בראותו בו פטרון של מאהב אשתו, ובהיותו משוכנע כי האיש אינו ראוי למלא תפקיד ציבורי. פעמיים ענה דויד בן-גוריון למכתבי הבעל, אחת התשובות נכתבה על נייר-מכתבים של מלון בית מינס בצפת, בו התאכסן, אותה שעה, ראשה-המשלה דאו.

הדסה מור אינה מצטטת את המכתב כי צורתו המקורית, בספרה. אולם היא משי-תמשת בדברי בן-גוריון, תחת החשאה של שיחה עם יודי מבוגר. אומר היודי, יעקב לרסקי, בהשתמשו במלים שכתב דויד בן-גוריון במקור, כחשובה לטענת הבעל ש' מעשה אותו מנהיג דומה למעשהו של דויד המלך, אשר שלח את אוריה החתי לקרב-מוות כדי לגזול את אשתו:

"כך, גם באזני טען זאת, השיב יעקב במנדוד של ביטול, "אך דווקא זוגמה היסטורית זו שעליה מתבסס גז סותרת את מסקנתו הציבורית. גדולתה המוסרית של כותבי המקרא ועורכיו היא בכך שלא העי-לימו מן העם את פשעו של דויד, לא רק ביחס לבת-ישבע אלא אף ביחס לאוריה ה' חתי. נתן הנביא בא אליו אמנם והוכיח אותו באומץ-לב, אבל הוא לא פסל משום כך את מלכותו! ועובדה היא שאין לנו מלך נערץ באגדה כדוד המלך, אף כי כל ילד יודע מה עולל דוד לאישה של בת-ישבע, לאוריה החתי, ואפילו נתן הנביא שאמר לדוד: "אתה האיש, הוסיף ואמר אחר-כך: גם ה' העביר חסאתך ולא תמות! ולא

אמר כי ה' העביר אותו מכיסא המלוכה. עובדה היא כי המלוכה התקיימה בשושלתו עד חורבן הבית הראשון." הבסתי בו בהערצה גלויה. אדם נמרץ, שכל חזונו מפיקה חום, אמונה בדברי עצמו, חוסר-פשרות ודקות-ברעיון. יעקב הצית לעצמו סיגריה והמשיך בדב' ריו, מאמץ מוחו לזכור דוגמות אחרות, מן העבר הקרוב יותר.

"ידוע גם מקרהו של הגיבור ההיסטורי הנערץ ביותר בתולדות בריטניה, האדמירל נלסון. כל העם האנגלי יודע על המעשה שהיה בינו לבין אשת השגריר הבריטי, הליידי המילסון, אך דבר זה לא גרע מחיבת העם האנגלי והערצתו לגיבורו. וזאת על אף התפיסה הפוריסנית ששלטה באנגליה בתקופה ההיא — מכלי-מקום, בנימוסים ה' מקובלים כלפי חוץ."

הנעתי בראשי לאות הסכמה. "משום כך, המשיך, קשה לי לקבל את דעתו של גז, שהאיש שהוא כועס עליו (ולא בלי סיבה וצדק) הוא, צבוע-מורס-מעם. מילא תפקיד של מטיף ומוכיח בעניינים אינטימיים שבניו-לבינה... את הדברים שהוא עשה בשליחות הציבור עשה בכוסר רב, בנאמנות רבה, ומה שדרש מאחרים — דרש תחילה מעצמו. ובזאת נמדדים כוחו ויכולתו של האיש."

הבן שלא נודר

שבוע לאחר מכן נערכו הבחירות. מפלגת-המרכז יצאה כשידה על ה' עליונה. נצחון גדול, מעל למשוער. במסגרת המערכים החשישים בצמרת השלטונית הפך מתי יניב להיות המנהל הכללי של "רשות המים והמחצבים". כעבור זמן קצר — הפרשה. בספר: פרשת מוכרי הסתדרות ברילב, שזקק כי נעשה לו עוול, גרם ל' הדחתו של קצין צעיר בצה"ל באשמת יוץ, למעצר. האדם השלישי" ולשאלה הנוקבת: מי נתן את ההוראה?

מתי יניב היה מעורב בפרשה, הופיע בין השאר בפני פרלמנט הסטודנטים בירושלים, להשתתף בדיוק בשאלה: האם קיימת סכנה לדמוקרטיה? יניב — ועמו הגר — טען שלא נשקפת סכנה. פרלמנט הסטודני טים קבע, ברוב קולות, ההיפך.

בתוך הקלחת הציבורית העצומה, המשיך להתחלל רומן האהבה של הגר. באחת ההז' דמיונית אמר לה מתי: "אני רוצה בך, אבל כדאי לחכות עד שתתגרשי". היא הת' גרשה ורצה אליו. הוא קיבל אותה, אבל היה טרוד יאוד: בחירות, נאומים, משפחה, תהום המתרחבת, וקראה לו ביאוושה. ההכרה, קד שלא יכלה עוד לסבול את ה' תהום המתרחבת, וקראה לו ביאוושה. היא אהבה אותו וחשבה שדי בכך כדי שישאר לידה, שלה. הוא דחפני ברוך. מחזר הבחירות הגרי. אצלך מתחיל חופש, ולי מחכה עומס של עבודה, של התחייבו' יות. אינני ציפור-דור כמון... יש לי

Advertisement for Kings Men grooming products. Features a large headline: "כל גבר הוא מלך בביתו!". Below the headline are two images of Kings Men products: a bottle of After Shave Lotion and a can of Luxury Shave foam. Text in the center lists products: "לפני הגלוח: Pre Electric Shave", "גלוח: Luxury Shave", "לאחר הגלוח: After Shave Lotion", "LUXURY SHAVE", "AFTER SHAVE LOTION", "COOL OFF", "EAU DE COLOGNE", "COLOGNE STICK". At the bottom, the brand name "KINGS men" is written in large letters, followed by "קינגסמן אנהג הגלוח של הגבר המודרני".